

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa E. O.

przeciwko D. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. radcy prawnemu K. J.-K. tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na występowaniu istotnego zagadnienia prawnego oraz na twierdzeniu o jej oczywistej zasadności.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Przedstawiony wywód dotyczący konieczności zastosowania art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. nie stanowi zagadnienia prawnego, które wymagałoby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Skarżący zmierza jedynie do uzyskania odpowiedzi na pytanie, czy wprowadzony w trakcie trwania postępowania wymóg zawarcia w pozwie informacji o podjęciu próby ugodowej nakładał na powódkę obowiązek wezwania pozwanego do spełnienia świadczenia przed wystąpieniem na drogę sądową. Tak postawione pytanie nie pozostaje jednak w związku z okolicznościami sprawy, a udzielona na nie odpowiedź nie miałaby znaczenia dla mającego zapaść rozstrzygnięcia.

Nie można dopatrzeć się także w treści skargi zarzutów mogących uzasadnić jej oczywistą zasadność. Skarga została oparta w zasadzie wyłącznie na zarzucie naruszenia art. 5 k.c. Skarżący nie sformułował jednak, jaka zasada współżycia społecznego przeciwstawia się dochodzeniu przez właściciela odszkodowania za bezumowne korzystanie z jego nieruchomości. Powoływanie się przy tym przez skarżącego na „niejasne” okoliczności, w jakich powódka nabyła lokal nie pozostaje w związku z rozpoznawaną sprawą, której przedmiotem jest uiszczenie należnego właścicielowi wynagrodzenia za korzystanie z lokalu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy przyznał pełnomocnikowi skarżącego zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016, poz. 1715).

aw

aj